

De belofte van twee tovenaars...

Het was een prachtige herfstdag. Grillige, speelse witte wolkjes tekenden zich af tegen een blauwe hemel. Dartelende kleurrijke blaadjes dwarrelden neer, geel, rood, roestbruin en soms leken ze van goud... Twee tovenaars die dik bevriend waren met elkaar, stapten zeer opgewekt op de landweg. Bij een tweesprong hielden ze halt. "Hier gaan we elk onze weg" zegden ze en beloofden terug te komen op dezelfde plaats. Ze maakten zich onzichtbaar en vervolgden hun weg... "Ik ga nog eens mijn toverkunst proberen" mompelde é én van de twee tovenaars, hij zag een afgewaaide tak liggen en veranderde het in een sneeuw wit paard. "Ik noem u Bella, wanneer uw meester goed voor u draagt, dan blijf je voor eeuwig en paard" zei hij. Het paard hinnikte blij en draafde weg. De andere tovenaars, die in een allerbeste bui was sprak tegen de uitgedronken fles in zijn reistas "Ik verander u in een zak vol prachtige kleren als voor een edelman; op voorwaarde, dat de vinder zich als een edelman gedraagt". Op dezelfde landweg gingen ook twee vrienden. Het was een ridder en zijn stalknecht. "Ik wou dat ik je een paard kon geven" zei de edelman, "maar de paarden behoren aan de burchtheer en de edellieden" klonk het spijtig. "Ik zal altijd goed voor uw paard zorgen" zei de knecht en daar zagen ze plots een wit paard draven op de weg... niemand kende het. Nu zaten de vrienden op het ros en er werd halt gehouden bij de knecht zijn woning. "Ik kom je straks halen" zei de ridder. Toen zagen ze plots de kostbare kledij. "Voor jou" sprak de knappe ridder tegen de stalknecht. "Voortaan woon je nu in de burcht, met deze gewaden ben je even aantrekkelijk als ik" zei hij blij. "Maar ik heb geen zwaard" kloeg hij "anders kan ik niet tot ridder geslagen worden". Tot hun verbazing zagen ze een stukje ijzer voor het huis liggen, dat zich oormoedde tot een zwaard. Zo gebeurde het een lange tijd nadien, dat de twee tovenaars elkander ontmoetten op de tweesprong van de landweg. Daar zagen ze keurige ridders naderen... "Maar dat is Bella"! riep é én van de twee onzichtbare tovenaars. Het paard herkende de tovenaars en veranderde van koers. De nieuwe ridder en zijn vriend hadden het ook gehoord... ze lieten het paard begaan en zijn nieuwe meester gaf het een geruststellend klopje. Er was echter niemand te zien... Daarop namen de paarden hun gewone weg... Alleen de voormalige stalknechte hoorde een stem naast hem "Noem haar Bella en de merrie is voor eeuwig van jou"! ... De nieuwe ridder, die ook zeer verstandig was, begreep dat er tovenaarskunst mee gemoeid was. "Op bella en onze vele uitstapjes" zegden ze en nog nooit hadden ze zulke lekkere wijn geproefd!... De twee onzichtbare tovenaars knipoogden naar elkaar, tot teken van verstandhouding.